

Arrest

nr. 168 692 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KOLESNIKOVA, die *loco* advocaat A. NAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kabul. U bent Tadzjiek en soennitisch moslim. U bent 31 jaar oud en werkte sinds 2006 in het 'French Medical Institute for Children' in Kabul. U woonde in Deh Mazang, de derde stadswijk van Kabul, samen met uw vrouw en kinderen.

Volgens uw verklaringen begonnen uw problemen midden juni 2015, met een telefoon van uw neef W. (...) (de kleinzoon van uw nonkel). Hij vertelde over een ongeval dat hij veroorzaakt had en vroeg u om het slachtoffer van het kinderziekenhuis naar het French Medical Insitute for Children (hierna: FMIC) te laten overbrengen. Dit patiëntje heeft vervolgens ongeveer 2 weken in het instituut waar u werkte verbleven. Het patiëntje kreeg geregeld bezoek van een zekere Q. (...) die beweerde dat hij de oom was. Na 2 weken werd de patiënt doorverwezen naar een ander ziekenhuis in Pakistan, voor een meer

specifieke behandeling. U werd op dat moment opnieuw gecontacteerd door uw neef, die u vroeg om een regeling te treffen in verband met de factuur die betaald moest worden voor het verblijf in het FMIC. Nadien heeft u geen enkel contact meer gehad met uw neef. Net voor het Suikerfeest (midden juli 2015) kreeg u een eerste telefoon van een onbekend nummer. De persoon in kwestie zei dat hij veel informatie over u had, maar specificeerde niet wie hij was of wat hij van u wilde. Twee weken nadien (eind juli 2015) werd u opnieuw opgebeld en vroeg de persoon om uw samenwerking. Men bedreigde u en zei dat u dit aan niemand mocht vertellen. U vertelde dit aan uw vader, die daarop aangifte ging doen bij de lokale politie. De autoriteiten verklaarden dat zij u niet konden helpen.

Op 28 asad 1394 (19 augustus 2015) werd u opnieuw opgebeld. De persoon zei dat hij op de hoogte was van het feit dat u de politie ingelicht had, en zei dat u de vrijdag nadien naar de wijk Naqash (Kabul) moest komen. U bent vervolgens drie dagen thuis gebleven en u bent ook niet naar deze plaats gegaan. De zondag die volgde bent u opnieuw gaan werken. Twee dagen later (25 augustus 2015) heeft de bewaker van het FMIC u een kaartje gegeven. In dit kaartje zat een brief waarop stond dat u op 2 sunbula (24 augustus 2015) verwacht werd in Naqash. Deze datum was toen echter al verstreken. De daaropvolgende zaterdag (29 augustus 2015) werd u opnieuw opgebeld door uw neef. Hij vroeg u om naar zijn huis te komen in de wijk Qalainazir (Kabul). Onderweg naar uw neef kwam u Q. (...) tegen, de persoon die het patiëntje in het FMIC steeds bezocht. Hij vroeg u om mee te gaan naar de velden in de buurt en zei dat uw neef daar op u wachtte. U vertrouwde het niet en wilde teruggaan, maar raakte in een handgemeen met deze persoon. Verschillende mensen kwamen tussen, waaronder een persoon op een motor waarmee Q. (...) op de vlucht sloeg. De andere omstaanders brachten u naar het huis van uw oom (de grootvader van W. (...)). W. (...) was volgens uw oom echter al twee dagen niet meer thuis gekomen. Uw oom en uzelf probeerden W. (...) te contacteren maar zijn telefoon stond uit. Uw vader heeft u vervolgens naar het huis van uw schoonmoeder in Karte Parwan gebracht waar u de nacht doorbracht. Diezelfde nacht belde uw neef W. (...) naar uw familie en vertelde hij dat hij in de problemen zat met de Taliban en dat u zo snel mogelijk moest vluchten. De volgende dag contacteerde uw vader een vriend van u die een smokkelaar kende. Deze persoon regelde uw vertrek uit Afghanistan. Op 3 september verliet u Afghanistan en op 11 oktober 2015 kwam u aan in België. De dag nadien verklaarde u zich vluchteling.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw taskara (identiteitskaart) en uw paspoort voor, het origineel van de dreigbrief samen met een vertaling, en een foto van de aangifte die gedaan werd bij de autoriteiten. Daarnaast legt u eveneens een reeks documenten voor betreffende de opleidingen die u volgde en uw werk voor het FMIC.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het relaas dat u vertelt is in feite grotendeels gebaseerd op gebeurtenissen omtrent uw neef W. (...). U slaagt er echter niet in om de concrete link tussen u en uw neef, of tussen u en de personen verantwoordelijk voor de vervolging, in dit verhaal te duiden. Bovendien werden verschillende incoherenties alsook discrepanties vastgesteld in uw verklaringen, die de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig in vraag stellen.

Vooreerst blijft u zeer vaag omtrent de identiteit van de personen die u bedreigden. De enige persoon die u bij naam noemt is een zekere Q. (...) (CGVS p. 8, 10). U vermeldt deze persoon eerst in een verhaal omtrent een ongeval dat uw neef veroorzaakte en waarbij uw neef u vroeg om het jeugdige slachtoffer van het ongeval te laten overbrengen naar het FMIC waar u op dat moment werkte (CGVS p. 10). U verklaarde dat Q. (...) geregeld op bezoek kwam bij het patiëntje (waarvan hij ook beweerde de oom te zijn), en dat hij vele vragen stelde en zeer nieuwsgierig was (CGVS p.8, 11). Uzelf kan echter verder geen enkele informatie geven over hem, zo weet u niet of hij effectief de oom van de patiënt was (CGVS p. 11) en weet u ook niet of uw neef W. (...) hem kende (CGVS p.12). Dit is op zijn minst merkwaardig gezien het feit dat deze persoon volgens uw eigen verklaringen dagelijks in het FMIC langskwam (CGVS p. 12), en u eveneens beweert dat uw neef een hele dicht vriend van u was (CGVS p.11). Gevraagd of uw neef (W. (...)) deze persoon Q. (...) dan kende (aangezien hij de patiënt had laten overbrengen naar het FMIC), antwoordt u dat u dit niet zeker weet (CGVS p.12). Het feit dat deze persoon Q. (...) gedurende 2 weken dagelijks in het FMIC kwam en u allerlei vreemde vragen stelde, maar dat u uw neef, met wie u zo'n goed contact had, nooit gecontacteerd heeft om te vragen of hij Q. (...) misschien kende en om na te gaan wie deze verdachte persoon precies was, is op zijn minst onlogisch te noemen.

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat deze persoon Q. (...) precies kwam doen in het FMIC. U verklaarde eerst dat hij nieuwsgierig was en vele vragen stelde, niet alleen omtrent de

patiënt maar ook omtrent andere zaken (CGVS p.8). Later voegt u hieraan toe dat Q. (...) wist waar u werkte en wat u deed, en dat hij al deze informatie zou doorgegeven hebben aan uw neef (CGVS p. 11). Ook dit is opnieuw een bevreemdend gegeven gezien de goede band die u had met uw neef, en het feit dat uw neef vroeger eveneens in het FMIC gewerkt had (CGVS p.11). Wanneer u met deze onlogica geconfronteerd wordt zegt u dat uw neef deze informatie over u inderdaad reeds kende, en dat Q. (...) volgens u voor de patiënt kwam (CGVS p.14). Uw verklaringen houden geen steek.

Na twee weken werd volgens u het patiëntje doorverwezen naar een ziekenhuis in Pakistan en zag u Q. (...) niet meer in het FMIC. Vervolgens verklaart u dat uw neef contact met u opnam om een betalingsregeling te treffen voor de factuur van deze patiënt, aangezien hij - die het ongeval veroorzaakte - voor de kosten moest opdraaien. U voegt hieraan toe dat u nadien geen enkel contact meer gehad hebt met uw neef (CGVS p.8), en met andere woorden deze zaak ook niet opgevolgd heeft. Dit roept opnieuw vraagtekens op, te meer u een goede band had met uw neef en u toch al enige bedenkingen had omtrent het gedrag van Q. (...) (CGVS p.11).

Bovenstaande feiten zouden zich volgens uw verklaringen tussen midden en eind juni 2015 hebben afgespeeld (CGVS p. 8). Vervolgens beweert u dat u rond het Suikerfeest, wat plaatsvond rond midden juli 2015, een eerste dreigtelefoon ontving. U verklaart spontaan dat de persoon die u opbelde zei dat hij heel veel informatie over u had, maar dat hij niet antwoordde op de vraag wie zij waren of wat zij van u wilden (CGVS p. 8). Dit vertelde men volgens u pas twee weken later (eind juli 2015), wanneer u een tweede dreigtelefoon ontving waarin gezegd werd dat men uw medewerking wilde (CGVS p. 8). Later in het gehoor stelt u echter dat men bij de eerste oproep reeds zei dat u ook betaald ging worden door hen, "heel goed betaald zelfs" (CGVS p. 11), een gegeven dat in strijd is met uw eerste verklaring aangezien u daar aangaf dat men op dat moment nog niks van u wilde, laat staan dat er sprake zou zijn van een verloning.

Opnieuw ongeveer twee weken later, op 28 asad 1394 (oftewel 19 augustus 2015), ontving u een derde en laatste dreigtelefoon. U verklaart dat men wist dat u aangifte had gedaan bij de politie, en dat men u zei om de daaropvolgende vrijdag naar de wijk Naqash te komen. U stelt dat de bedreigingen harder werden en dat men u verzekerde dat dit geen grap was (CGVS p. 9). Vervolgens bent u drie dagen thuis gebleven van uw werk. Na deze drie dagen verlof bent u op zondag 23 augustus weliswaar opnieuw aan het werk gegaan (CGVS p. 9). Twee dagen nadien ontving u een dreigbrief op uw werk, waarin u opnieuw gevraagd werd om naar Naqash te gaan. De datum dat u op deze plaats moest verschijnen was echter reeds verstreken. Er werd ook gezegd dat dit de laatste waarschuwing was (CGVS p. 9). Het is vooral merkwaardig dat u na ontvangst van deze brief nog steeds ging werken, hoewel men u met een laatste waarschuwing bedreigd had en het duidelijk was dat men wist waar men u kon vinden. Bovendien gaf u eerder reeds aan dat de telefoons steeds dreigender werden, en dat u het erg angstaanjagend vond (CGVS p.8 + 9). Ook wanneer uw neef W. (...) u enkele dagen later (op 29 augustus 2015) opbelt en vraagt om naar zijn huis in de wijk Qalainazir te komen stelde u, ondanks de eerdere dreigementen die u ontvangen had, geen vragen en vertrok u alleen naar ginder zonder enige voorzorgen te nemen (CGVS p. 10). Deze gang van zaken kan, in de context van uw relaas, moeilijk worden geloofd.

Vervolgens verklaart u dat uw neef W. (...) uw familie opbelde met de boodschap dat hij in de problemen zat "met die mensen" en dat u zo snel mogelijk moest vluchten. Wanneer u echter gevraagd wordt om welke reden u moest vluchten volgens uw neef, blijft u zeer vaag en kan u hier bovendien met geen zekerheid op antwoorden (CGVS p. 10). Het feit dat uw neef niet meer uitleg gegeven heeft, en dat uzelf of uw vader ook niet gevraagd heeft naar de redenen waarom u het land moest ontvluchten, is op zijn minst eigenaardig te noemen.

Bovendien is het opmerkelijk dat u tijdens het hele gehoor op het CGVS zeer vaag blijft omtrent de personen die u zouden vervolgen. U vernoemt hen niet één keer spontaan bij naam, maar steeds spreekt u over "ze", "zij" of "die mensen" (CGVS p. 8, 9 en 10). Pas wanneer u na het vrije relaas concreet gevraagd wordt wie deze mensen precies zijn, stelt u dat het om de Taliban gaat (CGVS p.11). Spontaan heeft u dit niet vermeld. Op de vraag hoe u wist dat het om Taliban ging verklaart u dat dit op de dreigbrief stond die u ontving, en dat uw neef W. (...) dit ook aan uw vader zei toen hij belde (CGVS p 11). Wanneer u kort nadien opnieuw gevraagd wordt vanaf wanneer u precies op de hoogte was dat het om de Taliban ging, stelt u echter dat men u dit reeds vertelde bij de derde dreigtelefoon (CGVS p.11). Het feit dat u in uw spontane relaas niet vermeldde dat u bij de derde dreigtelefoon te weten kwam dat het om de Taliban ging is op zijn minst eigenaardig, het feit dat u dit nadien, wanneer u gevraagd wordt hoe u deze identiteit kende nogmaals niet vernoemt, des te meer. Andermaal komt dit de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Verder verklaart u plots dat uw neef eigenlijk zelf betrokken was bij de Taliban (CGVS p. 10), een toch wel cruciaal gegeven dat volgens u vreemd genoeg niet genoteerd zou geweest zijn door Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p. 14). Integendeel, aldaar liet u uitschijnen dat uw neef zich in dezelfde situatie als uzelf bevond, nl. dat hij in hetzelfde ziekenhuis werkte als u en dat hij telefonisch en

schriftelijk werd bedreigd door de Taliban en nadien werd gedood (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 5). Deze tegenspraak is wel zeer opvallend en doet eens te meer vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Als er vervolgens wordt ingegaan op uw laatste versie van de feiten, weet u echter niet te verduidelijken om welke reden uw neef samenwerkte met de Taliban. U stelt dat zijn familie hier ook niet vanop de hoogte was (CGVS p. 11). De informatie die u wél kan geven omtrent uw neef W. (...) en zijn contact met de Taliban strookt dan weer niet met de rest van uw relaas. Zo beweert u dat uw neef toegaf dat hij u naar zijn huis gelokt had zodat de Taliban om uw medewerking kon vragen (CGVS p. 11). Nochtans, volgens uw eerdere verklaringen, had de Taliban uzelf reeds telefonisch en schriftelijk om uw medewerking gevraagd (CGVS p. 8 en 9). Op het einde van het gehoor wijzigt u echter opnieuw uw verklaringen, en stelt u dat u een vermoeden had dat uw neef betrokken was in deze zaak maar dit niet met zekerheid kan bevestigen (CGVS p. 14).

Bovendien beweert u dat uw neef vermoord werd toen u Afghanistan reeds had verlaten. Details hierover kan u echter niet geven, zo weet u bijvoorbeeld niet waarom hij werd gedood, wie zijn lichaam heeft aangetroffen en of er aangifte gedaan werd bij de politie. Ook op de vraag wie hem vermoordde kan u geen duidelijk noch zeker antwoord geven (CGVS p. 13). Gezien uw vlucht uit Afghanistan gebaseerd is op gebeurtenissen waarin uw neef een sleutelrol speelde, mag verwacht worden dat u hierover de nodige informatie kan verschaffen.

Tot slot werd bij de analyse vastgesteld dat u tijdens het gehoor op het CGVS afwijkende verklaringen aflegde ten opzichte van uw eerste getuigenis bij Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ), en dit betreffende enkele fundamentele gegevens in uw relaas. Zo stelt u in het verslag bij DVZ dat u twee keer telefonisch bedreigd (zie vragenlijst CGVS, vraag 5) werd en niet drie keer zoals u tijdens het gehoor op het CGVS vertelt. Bovendien verklaarde u bij DVZ dat u na de ontvoeringspoging (wat u tijdens het gehoor op het CGVS als een handgemeen met Q. (...) omschreef) schriftelijk bedreigd werd, terwijl u op het CGVS de dreigbrief vóór de ontvoeringspoging situeert (CGVS p. 9 en 10). Ook gaf u bij DVZ aan dat uw neef W. (...) eveneens schriftelijk en telefonisch bedreigd werd door de Taliban omwille van zijn werk voor het FMIC (zie vragenlijst CGVS, vraag 5), maar tijdens het gehoor op het CGVS maakt u hier echter geen enkele keer vermelding van. Bovendien verklaarde u op het CGVS dat uw neef in 2011 reeds stopte met werken voor het FMIC (CGVS p. 11), vier jaar voor uw vlucht uit Afghanistan. Terwijl u op het CGVS duidelijk stelde dat al uw problemen begonnen na het verkeersongeval van uw neef en de opname van het slachtoffer in jullie ziekenhuis, vermeldt u deze gebeurtenis op geen enkel moment ten aanzien van de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5).

De meest frappante discrepantie betreft echter de dood van uw neef W. (...). Bij DVZ verklaarde u dat hij vijf dagen vóór uw vertrek uit Afghanistan om het leven gebracht werd (zie vragenlijst DVZ). Tijdens uw spontane relaas op het CGVS maakt u echter opvallend genoeg zelf geen vermelding van de moord op uw neef, een feit dat u bij DVZ aanhaalde als de reden waarom u Afghanistan besloot te verlaten. In uw spontane relaas op het CGVS vertelt u dat uw neef naar uw vader belde met de boodschap dat u moest vluchten, en legt vervolgens uit dat u via een vriend een smokkelaar contacteerde en zo uw reis regelde (CGVS p. 10). U vergeet met andere woorden het toch wel cruciale incident, dat volgens uw verklaringen bij DVZ net voor uw vertrek gebeurde, en wederom een gegeven dat de kern van uw asielaanvraag betreft, simpelweg te vermelden. Pas wanneer u aan het einde van het gehoor gevraagd wordt of uw familie na uw vertrek nog contact heeft gehad met W. (...), aangezien u nog steeds niets over zijn dood verteld had, verklaart u opeens dat u in Turkije van uw vrouw te horen kreeg dat hij vermoord werd (CGVS p. 13). Op de vraag wanneer hij gedood werd, een gegeven dat u bij DVZ nog vrij precies in de tijd kon situeren (nl. 5 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan), kan u op het CGVS dan weer geen antwoord bieden (CGVS p. 13 en vragenlijst CGVS, vraag 5). Wel kan geconcludeerd worden dat u er op het CGVS een gebeurtenis van maakt die plaatsvond nadát u Afghanistan verlaten had, temeer daar u eraan toevoegt dat uw neef bij zijn thuis vermoord werd (CGVS p. 13), en het hoogst onwaarschijnlijk is dat het vijftien dagen zou geduurd hebben vooraleer zijn lichaam zou zijn aangetroffen. Het argument dat u op het CGVS aanhaalt waarin u beweert dat uw familie deze gebeurtenis verborgen voor u gehouden zou hebben om u niet boos of verdrietig te maken (CGVS p. 13), en u dit met andere woorden in Turkije pas te weten kwam, strookt dan weer niet met uw eerste verklaring bij DVZ waarin u stelt dat u Afghanistan besloot te verlaten net omwille van de moord op uw neef (zie vragenlijst DVZ).

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet te veranderen. Zij geven hoogstens aan dat u afkomstig bent van Kabul, een medische opleiding heeft genoten en voor het FMIC heeft gewerkt, telkens elementen die niet in vraag worden gesteld. De handgeschreven dreigbrief en de aangifte bij de autoriteiten zijn beide documenten waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en waaraan bijgevolg ook geen waarde kan worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw asielmotieven een te grote mate aan incoherente, vage en onlogische aspecten bevatten en niet als aannemelijk kunnen worden beoordeeld.

Internationale bescherming onder de vorm van een vluchtelingenstatuut kan u derhalve niet toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in

de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoeker de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat door de commissaris-generaal werd geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker, gelet op verschillende vaagheden, incoherenties en discrepanties in zijn verklaringen aangaande essentiële elementen van zijn asielrelaas. Uit wat volgt blijkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen overtuigende argumenten aanbrengt die deze vaststellingen in een ander daglicht stellen.

2.2.5.1. Verzoeker meent dat zijn gehoor op het Commissariaat-generaal geenszins kan worden vergeleken met zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, daar dit *“twee totaal verschillende”* verhoren zijn. Immers werd hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk gezegd dat hij kort zijn verhaal moest doen, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal zijn volledige verhaal kon doen. Het is dan ook logisch dat zijn relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken verschilt met dat op het Commissariaat-generaal.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoeker er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst (administratief dossier, stuk 10), die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoeker mag worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, en dit op een correcte wijze. De Raad wijst eveneens op een deel van het voorafgaand advies dat in de vragenlijst vermeld staat: *“De vragenlijst is bedoeld als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zal u (als asielzoeker) de mogelijkheid geboden worden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven. Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als asielzoeker) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. (...) Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen.”* (administratief dossier, stuk 10, p. 1).

Verzoeker werd derhalve duidelijk gemaakt dat deze vragenlijst dient ter voorbereiding van zijn tweede, uitgebreidere, gehoor op het Commissariaat-generaal en dat hij nauwkeurig en correct dient te zijn in het beantwoorden van de vragen. Dat dit gehoor kort zou zijn geweest en dat hij dacht dat hij achteraf nog een uitgebreide versie kon geven van zijn relaas op het Commissariaat-generaal, kunnen derhalve niet als afdoende verklaringen worden beschouwd voor de flagrante tegenstrijdigheden aangaande essentiële elementen van zijn asielrelaas.

2.2.6.1. Voorts stelt verzoeker dat het logisch is dat hij *“pas ver in het verhaal de link legt tussen zijn neef, de persoon Q. en taliban”*. Ook stelt verzoeker dat *“het (...) wel bevreemdend (kan) zijn dat de persoon Q. veel vragen had over het ziekenhuis en de werking ervan zonder dat verzoeker dit moest aftasten bij zijn neef. Verzoeker was op dat moment immers nog niet geconfronteerd met bedreigingen. Het is pas op het moment dat zijn neef de vader van verzoeker opbelt om mee te delen dat verzoeker moest vluchten dat verzoeker een link legde”*.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker met bovenstaande argumentatie niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder concrete argumenten aan te brengen ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.7. Ten slotte is de Raad van oordeel dat de door verzoeker aangebrachte documenten niet volstaan om de door verzoeker voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen. De kopie van verzoekers *taskara* (identiteitskaart), zijn paspoort en de reeks documenten betreffende de opleidingen die verzoeker volgde en zijn werk voor het FMIC geven hoogstens aan dat verzoeker afkomstig is van Kabul, een medische opleiding heeft genoten en voor het FMIC heeft gewerkt, telkens elementen die op zich niet betwist worden. Daarnaast legt verzoeker nog het origineel van een handgeschreven dreigbrief samen met een vertaling en een foto van de aangifte die gedaan werd bij de autoriteiten neer. De Raad oordeelt evenwel dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Wat betreft de foto van de aangifte bij de autoriteiten, merkt de Raad bovendien op dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hem de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2.10. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder desbetreffend als volgt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover

bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER